

Yumuşamanın İmkani Var mı?

Güneş Gümüş
SEP Genel Başkanı

★ Sayfa 2

Parti Broşürleri

V. U Arslan

**Bir Muhasebe
3.TİP DENEYİMİ
VE PARTİ MODELİ
TARTIŞMASI**

Okumak için
kodu taratın.

sosyalist

İşçi-Emekçi İktidarı ve Uluslararası Sosyalizm İçin

sosyalistgundem.com

Sayı: 60, Fiyat: 5 TL, 10 Mayıs 2024

TÜM EMEKÇİLERE

ACIL

ARA ZAM!

Emekliye İnsanca
Yaşam,
En Az
Asgari Ücret!

Emekçilerin kredi
kartı borçları
silinsin!

Sendikalaşma
önündeki bütün
engeller kaldırılmalı!

ABONE OL!

📌 sosyalistgundem 📌 sosyalist_gundem

📌 sosyalist_gundem

Ankara:
Sosyalist Emekçiler Partisi: Kocatepe
Mh. Bayındır 2.Sk. 45/7 Kızılay

Spartaküs Kültür ve Sanat
Meşrutiyet Mh. Konur Sk. 11/4
Kızılay

İstanbul:
Rasimpaşa Mh. Halitağa Cd. No 34
Uzunal İşhanı Kat 1
Kadıköy

İzmir:
Yüzbaşı Şerafettin Bey Sk, No: 6, Ece
Apt, Kat: 2 Daire: 2,
Alsancak

Urfa:
Bamyasuyu Mh. Göbeklitepe İş
Merkezi A Blok 64
Haliliye

Yumuşamanın İmkânı Var mı?

Güneş Gümüş
SEP Genel Başkanı
@gunesgumus_sep

Seçimler bitti; Erdoğan'ın sertlik dozu azaldı. İktidar açısından bugünün ihtiyacı bu; söylemler de bu ihtiyaca göre şekilleniyor. Tabii AKP içinden de, iktidar ortağı

MHP'den aksi sesler çıkmıyor değil. AKP, farklı siyasi eğilimlerin bir koalisyonu gibi olduğu için siyasi gerilemelerinden çıkış için yol haritaları da farklı. Bu koalisyonu Erdoğan bir arada tutuyor; yol haritasını da aslen o çizecek.

Seçimlerden sonra tepkileri ölçmek için Abdülkadir Selvi aracılığıyla piyasaya sürülen siyasal liberalleşme çağrılarını yeni dönemin mottosu gibi. Ne diyor Selvi, "ekonomiyi büyüt, özgürlüğü genişlet". Aslında denklem onlar için tam tersi; ülke ekonomisini toplamak için Batı sermayesine ihtiyaç var, o zaman biraz vitrini Batı'yı tatmin edecek şekilde düzeltelim. Mehmet Şimşek ekonominin dümenine geçeli neredeyse bir yıl olacak, ortada ekonomik toparlanma filan yok. Ekonomi gümlemedi diye mutlu olmamızı istiyorlar sadece. Vatandaşın harcamasını kısıp enflasyonu düşüreceklerdi güya. TÜİK rakamlarına göre bile enflasyon %70 sınırında. Dolar sürekli baskılanıyor. Elde rezerv az. Bir süre sonra talepteki bu daralma ekonomik durgunluk da getirecek. Ekonomideki derin bozulmanın siyasal bedelinin ağır olduğu yerel seçimde açığa çıktı. Erdoğan'ın kader oylamasına 4 yıl var; ekonomiyi bu süreçte toparlamak ana dertleri. Bunun yolu da Batı'dan gelecek sıcak paradan geçiyor. Ki bunun imkanları var; ABD Merkez Bankası parasal daralmadan bu yıl içinde vazgeçecek. Ama Batı ile arası bozuk, güvenilmeyen bir ülke olduğunuzda dışarıda para kaynasa da size gelmeyebiliyor. Onun için makyajı yenilemek lazım. Bunların demokrasi, özgürlük lafları para çekebilmek için vitrini makyajlamaktan ibaret.

2002'ye Dönüş Mümkün Mü?

İktidarının ilk dönemlerindeki AKP'ye dönseler bütün dertleri bitecekmiş. Tarihin tekerleğini tersine çevirmek sanki mümkünmüş gibi. 2002'de

AKP'nin siyasal ve ekonomik liberal pozlarına bürünmesini gerektiren bir ulusal ve uluslararası konjonktür vardı.

Erdoğan; neoliberal programın uygulanması ve askeri-sivil bürokrasinin geriletilmesi için ABD-AB ve TÜSİAD'ın desteğini alarak iktidar oldu. AKP'nin büründüğü muhafazakar demokrat rolü, partinin değerlerinin değil, koşulların bir ürünüydü. AKP iktidarını kalıcılaştırdıktan hemen sonra topluma siyasal İslamcılığın deli gömleğini giydirme işine girişti. Bir partinin özünü anlamak için güçlü hissettiği zamanlarda yaptıklarına bakmak gerek; elden başka türlü gelmiyor diye girilen sahte uzlaşmalara değil.

“İktidarın çizgisini anlamak isteyenlere tek tavsiyemiz olabilir; CHP lideriyle şimdilik diyalog zemininde sürdürülen görüşmelere değil 1 Mayıs eylemi nedeniyle tutuklanan 49 gence bakın.”

İktidarın çizgisini anlamak isteyenlere tek tavsiyemiz olabilir; CHP lideriyle şimdilik diyalog zemininde sürdürülen görüşmelere değil 1 Mayıs eylemi nedeniyle tutuklanan 49 gence bakın.

Ah bu iktidar normalleşse de rahatlasak diyenler unutmasın; bu ılımlılığa görüntüsü iktidarın ömür uzatma çabasından fazlası değil. Bir yandan demokratik kurallara tekrar riayet eden bir iktidar görüntüsüyle Batı'dan gelecek sıcak para için adres olmak istiyorlar. Diğer yandan da ülke yoksulluk içinde kavrulur ve emekçi halkın öfkesi zirve yapmışken siyasi gündemi anayasa gibi bir uzlaşma çıkması imkansız gündemlerle belirlemiş oluyorlar. Bu ortamda muhalefet yoksullukla boğuşan halkın dertlerini gündem edeceğine Erdoğan'ı ılımlılığa zorladık diye mutlu olmakla yetinecekse vay haline.

Eğitim; Bir Yaşam Mücadelesi

İsmail Güleşçi
Marksist Fikir Toplulukları

📧 marksistfikir

Türk'in açıkladığı Mayıs ayı verilerine göre enflasyon %69,80 olurken en yüksek artış ise %103,86 olarak eğitimde gerçekleşti. Artan enflasyon ve derinleşen ekonomik kriz yine yoksulu ve emekçi çocuklarını vuruyor. Bir öğrencinin bu şartlarda okuyabilmek için çalışması ya da borçlanması kaçınılmaz. İş bulan bir öğrenci ise sigortasız ve uzun çalışma saatleri, mobbing ve düşük ücretlerle karşı karşıya. Bu da öğrencilere yorgunluk, uykusuzluk, stres ve derslerden geri kalma olarak yansıyor. Günlük 66 liraya tekabül eden KYK bursuyla bir günü geçirmek bile zor. Yoksul ve emekçi aileler ise daha açıklandıktan bir ay sonra açlık sınırının altına düşen asgari ücret ve düşük ücretler sebebiyle çocuklarına maddi destek sağlayamıyor ya da borçlanma ve fazla mesai ile imkan yaratmaya çalışıyorlar. Tıp, hukuk, mühendislik bölümleri okuyan öğrenciler ise kitapların pahalılığı, gerekli ders materyallerinin yüksek fiyatları sebebiyle krizden daha fazla etkileniyorlar. Barınmaysa öğrenciler için temel bir ihtiyaç olduğu gibi temel bir sorun da. Sürekli artan kira fiyatları (kiralardaki %25 lik zam sınırlamasının Temmuz ayında kalkması bekleniyor) nedeniyle ev tutması hayal gibi gözüküyor. Öğrencilere barınma için sunulan KYK yurtları ise kalabalık odaları, yemekhane skandalları, uzun çamaşır ve lavabo kuyruklarıyla meşhur. Bazı yurtlar ise öğrencilerin fakültelerine kilometrelerce mesafe uzakta. En temel insan ihtiyacı olan beslenme ihtiyacı için öğrenciler, özelleştirmeyle sermayeye verilen yemekhanelerde parmak izi okutarak(!) yemeklerini alıyorlar. Doymayan bir öğrenci için ikinci kez yemek ise ücretli. Öğrenciler kimi zaman yarı tok okula giderken yarı aç uykuya dalıyorlar. Eğitimin kendisi ise hocaların ve öğrencilerin dile getirdiği gibi nitelik ve derinlikten yoksun. İktidarın yurtlar ve eğitimdeki sorunlara karşılığı ise nerdeyse bir lokma bir hırka dervişane bir hayat süren öğrencilere imam atamak, daha çok özelleştirme ve yandaşlara verilen ihalelerle daha çok üniversite ve bölüm açmaktan ibaret. Ekonomik krize reçete olarak sunulan yeni politikaların bize yansımaları ise KYK bursları, üniversite ve yurt ödeneklerinin kısılması ücretlerin düşük seviyede tutulması ve işsizliğin artması olacak. Bu durum para babalarının da işine geliyor. Daha fazla üniversiteli işsiz daha fazla eğitilmiş ucuz işgücü demek. Öğrenciler kredi kartlarıyla borçlanırken bizden aldıkları borç faizleriyle para kazanan bankalarsa astronomik kârlar açıklıyorlar. Kapitalist sistem gereğini yapıyor. Sermaye ayakta ve sistemin çarkları işlemekte. Geniş öğrenci kesimlerini bir araya getirecek şekilde öğrencilerin yaşam koşullarını etkileyen temel taleplerle üniversitelerde ve kent merkezlerinde kampanyalar örgütlemek gerekiyor.

ABD'de Filistin Protestoları Yeni Bir 68 Hareketi'nin İşareti mi?

Tarık Hasan

Geçtiğimiz haftalarda ABD'de başlayan üniversite eylemleri dünyanın birçok üniversitesine yayılarak genişliyor. Fakat eylemlerin genişlemesinin yanı sıra öğrencilerin eylemlerini kırmak için egemen sınıfların manevraları da artıyor. Eylemlerin başlangıç ve gelişme aşamaları 68' hareketini anımsattığı için birçok insanda bu eylemlerin küresel siyaseti ne derecede etkileyeceği soru işareti yaratıyor. En son söyleyeceğimizi baştan söyleyelim: Her ne kadar benzer taleplerle ortaya çıksa ve son zamanların en geniş katılımlı eylemleri olsa da 68'in ruhunu geri çağırma için henüz erken.

Nasıl başladı?

17 Nisan'da Filistin'de Adalet için Öğrenciler (Students for Justice in Palestine), Barış için Yahudilerin Sesi (Jewish Voice for Peace) ve Apartheid Karşıtı Columbia Üniversitesi'nin (Columbia University Apartheid Divest) çağrısıyla Columbia Üniversitesi'nde yürüyüş düzenlendi. Öğrencilerin talebi üniversitelerinin İsrail'le ticari ilişkilere son vermesiydi. Ana kampüsteki çimli alanlara Filistin'le Dayanışma Çadırları yerleştirilerek protestolara devam eden öğrenciler ertesi gün işkenceden başka zihni faaliyetleri olmayan polislerle karşılaştılar. ABD'de yasalara göre polisin rektörlüğün çağrısı olmadan kampüse girme izni yok. 1968 öğrenci hareketinden bu yana Columbia Üniversitesi'ne polis ilk defa giriyordu. Aynı zamanda İngiltere kökenli ve İngiltere Lordlar Kamarası üyesi olan rektör Minouche Shafiq, New York Şehri Polis Departmanı'nı arayarak müdahale edilmesi için

bizzat çağırıldı. Polisin öğrencileri ve öğretim üyelerini işkence ile gözaltına alması eylemlerin büyümesiyle sonuçlanırken; üniversite yüz yüze eğitimi durdurmak zorunda kalarak online eğitim kararı aldı. Ardından protestolar birçok eyaletteki üniversitelere yayıldı. Birçok öğrenci üniversiteden atıldı, eğitim programları durduruldu. Ayrıca, eylemlere yabancı öğrenci katılımı da yüksek düzeyde. Şu an kampüs protestoları en az 45 eyalette yaklaşık 140 üniversiteye yayılmış durumda. 3 Mayıs itibariyle gözaltına alınanların sayısı 2000'den fazla.

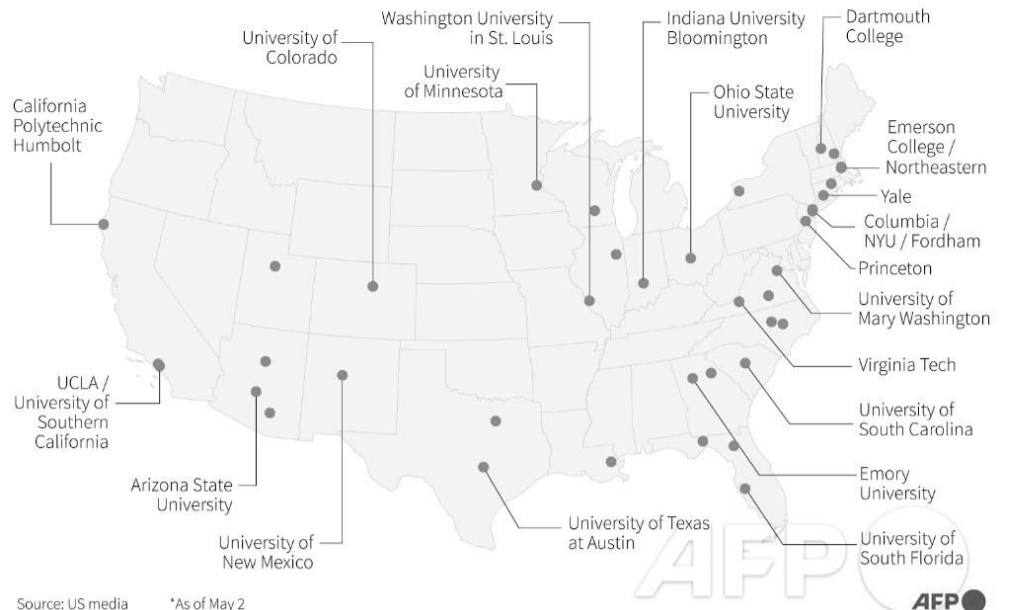
Batılı ülkelerde Filistin burjuva demokrasisi açısından adeta bir turnusola dönüşmüş halde. ABD başta olmak üzere pek çok ülkede Filistin eylemleri Siyonist rejime arka çıkan devletlerin baskısıyla karşılaşıyor. Bu tablo bize gelen aşamada kapitalizm ile demokrasi arasındaki uyumsuzluğu da gösteriyor. Kapitalizm ile demokrasiyi karşıt kılan ise kapitalizmde siyasi ve iktisadi alanın birbirinden ayrış(tırıl)masıdır. İfade özgürlüğü, seçim hakkı, gösteri hakkı gibi burjuva biçimsel demokrasisinin temel öğeleri sadece siyasal

alana hapsedilmekte, ayrı alanmış gibi gözükürken ekonomik sorunlara dair özgürlükler, temin edilen özgürlükler çatısının dışına atılmaktadır. Bu yüzden de, ekonomik alanın en büyük aktörü olan işçi sınıfının da Filistin'le dayanışmak ve ABD hükümetini İsrail'e yardımı kesmeye zorlamak için sahneye çıkması gerekiyor. Geçtiğimiz yıl otomobil sektöründe işten atmalara, ücret kesintilerine karşı grevler düzenleyen işçiler istedikleri zaman nasıl bir baskı yaratabileceklerini gösterdiler. İşçilerin ekonomik alandaki sorunlara sıkışmayarak tam de demokrasiyi çıkarmazı olan

kapitalizmin "ekonomiyle siyasetin ayrışması"nı çözmek için siyaset alanında da etkin olması gerekiyor. 1968'de milyonlarca işçinin greve çıkarak öğrencilerle dayanışması sonucunda birkaç ülkede hükümetler düşmüş, egemen sınıfı kafenini hazırlamıştı. Sendikal bürokrasinin ihanetiyle kendine gelen kapitalist düzen karşı-saldırısı hızlandırmıştı. Başta söylediğim gibi, 68'in ruhunu geri çağırma için henüz erken. Eylemlerin sadece öğrenci hareketi olarak kalmaması, hayatı durdurarak egemen sınıfların ekonomi politikasına çam sokma gücüne sahip işçi sınıfının sahneye inmesi gerekiyor. Egemen sınıfların tekelinde bulunan ideolojik aygıtlar gençlik eylemlerini toplum nezdinde marjinalize edebilse de, politik işçi grevleri bariyerleri aşma kabiliyetinde. 68'in hayalini arzulamadan önce 68'den çıkarılan dersleri hatırlamamız gerek. 1960'lardaki SSCB komutasıyla çalışan "komünist" partilerin emrindeki sendikalar olmasa da, sendikal bürokrasi hala güçlü. Sadece ücret artışları için değil, Filistin'le dayanışmak için eylem yapacak olan emekçilerin sınıfsal bilinci de kademeleri atlayarak artacaktır. Bu yüzden de emperyalizme karşı işçilerin cephesini oluşturmak gerekli.

ABD üniversitelerinde Filistin yanlısı protestoların ardından tutuklamalar

17 Nisan'dan bu yana ABD genelinde 40'tan fazla üniversitenin kampüslerinde tutuklamalar gerçekleşti.

Spartaküs Kültür ve Sanat
Ankara, İzmir
ve Urfa'da!

Spartaküs
Youtube >>>
Kanali

spartakussanat spartakuskultur

sosyalist

İşçi-Emekçi İktidarı ve Uluslararası Sosyalizm İçin

sosyalistgundem.com

Sayı: 60, Fiyat: 5 TL, 10 Mayıs 2024

1 Mayıs'ın Ardından: Sendikalara ve Geleceğe Dair Bir Değerlendirme

1 Mayıs geride kaldı. Ancak 1 Mayıs'ta, özellikle Saraçhane'de ortaya çıkan tablo emek hareketinin bileşenleri üzerine bir değerlendirme yapmayı zorunlu kılıyor.

Yine her yıl olduğu gibi 1 Mayıs tartışmalarının merkezinde Taksim bulunuyordu. 1 Mayıs'tan çok uzun süre önce başlayan Taksim tartışmaları DİSK ve KESK gibi konfederasyonlar için mevcut zafiyetlerinin üzerini örtecek, 1 Mayıs'ı emeğin acil talepleri etrafında örgütleyecek bir yoğunluktan kaçınmanın aracı haline geldi. Hemen her yıl aynı döngüyü yaşıyoruz: 1 Mayıs yaklaşırken ortaya Taksim meselesi atılır; DİSK ağaları yüksek perdeden atıp tutar, o gün geldiğinde ağaların şovunu izlerdik. Bu kez o bile olmadı. DİSK bürokrasisi, Saraçhane'de bunu yapmaya bile tenezzül etmedi.

Oysaki iktidar emeğe ciddi saldırıları yaşama geçirmeye başladı. Yıllardır zaten yoksullaşan emekçiler, Şimşek programının uygulanmaya başlanmasıyla birlikte sırada hangi haklarının gasp edilmek isteneceğini bekler haldeler. Bu ortamda, hayatın normal akışı 1 Mayıs'ın kapsamlı bir emek seferberliğine dönüştürülmesini gerektirirdi. Bunu elbette mevcut DİSK yönetiminden beklemek gerçekçi olmayabilir.

Ancak böylesine devasa kaynaklara sahip sendikaların Taksim hedefini de bir kenara bırakmadan daha derli toplu bir plan

yapması beklenirdi. Emekçilere, emeklilere, gençlere, kadınlara kısacası toplumun mevcut düzenle çelişkileri yoğunlaşan unsurlarına kitlesel bir gövde gösterisi yapmak üzere çağrı yapılabilirdi. Sendikalar bunun yerine tartışmayı salt Taksim'in açılıp açılmayacağı üzerine yoğunlaştırarak 1 Mayıs'ta emekçilerin taleplerinin geri planda kalmasına da sebep oldular.

Üstelik daha bir ay kadar önce gerçekleşen seçimlerde iktidar büyük bir bozgun yaşayıp afallamışken ve de toplumsal muhalefet bir özgüven yakalamışken...

Elbette bunlar bizim dünyamıza ait senaryolar. Belli ki DİSK bürokratları 1 Mayıs'ta Taksim yolunu açmak için işçi sınıfının gücü yerine CHP öncülüğünde iktidar kanadıyla yapılacak müzakerelere, Özgür Özel ve Ekrem İmamoğlu gibi isimlerin Saraçhane'de boy göstermelerine bel bağladı. Hem de elimizde kapı gibi AYM kararı vardı, iktidar bu saatten sonra Taksim'i nasıl kapatsındı?

1 Mayıs günü yaşananlar DİSK ve onun ardına takılan KESK bürokrasisi için tam bir fecaat oldu. Öncelikle DİSK, KESK ve tertip komitesinin diğer bileşenlerinin, iktidarın Taksim yolunu olanca polis gücüyle kapatacağı ortadayken, bu durumu emekçilerin lehine değiştirebilecek tek bir alternatif yöneme bile sahip olmadığı kabak gibi ortaya çıktı. Arzu Çerkezoğlu ve beraberindeki DİSK bürokratları Özgür Özel ile poz verdikten sonra, uzunca bir süredir yaptıkları Taksim çağrısını bir yana bırakarak alandan adeta yok oldular.

Tertip komitesinin bir diğer bileşeni olan KESK ise onlarca yıldır oluşan "mücadeleci" KESK imgesine yakışmayacak ve tabanında Taksim için direnmeye istekli kadrolarını da yüzüstü bırakacak şekilde sessizce DİSK'in peşine takıldı. Hal böyleyken Saraçhane'deki Taksim iddiasını sahiplenmek devrimci gruplara ve tertip komitesinin alanı terk ediyoruz çağrısına

kulak asmayarak alanda bekleyen emekçilere kaldı. İktidar için de bu elverişli bir fırsat yarattı: Neticede Bozdoğan Kemerü önünde barikata yüklenenlere "muhalif" görünümü gazeteciler korosunun da katılımıyla "marjinal gruplar" yaftası yapıştırıldı; sonrasında yapılacak operasyonlara zemin hazırlandı. Sonuç olarak onlarca kişi evleri basılarak gözaltına alındı; 49 kişi tutuklandı. Bu tablo baştan aşağı, alana Taksim iddiasıyla çağrı yapıp sonrasında alanı kaçarcasına terk eden sendikalara yazar.

Sendikal Bürokrasilerin Aşılması Nasıl Mümkün?

1 Mayıs'ta yaşananlar bize mevcut sendikal bürokrasilerin, emekçilere yönecek kapsamlı saldırılara karşı etkili bir mücadele yürütmekten aciz olduğunu da gösterdi. İlk barikatta geri adım atıp, taşıdığı kitleyi devlet şiddetiyle baş başa bırakanlara sınıf mücadelesinin hiç bir dönemecinde güvenilmeyeceği açık. Bu mevcut sınıf mücadelesi açısından önemli bir soruna işaret ediyor.

Önümüzde iki seçenek bulunuyor: İlk olarak DİSK ve KESK gibi aktörler içerisinde mücadeleci unsurların öne çıkması için mücadele vermek. Elbette bu konfederasyonların yönetimleri Türkiye sol hareketinin ve CHP, DEM Parti gibi yüksek siyaset sahnesinden aktörlerin al gülüm ver gülüm ilişkileriyle şekilleniyor.

Ancak ne 1 Mayıs'taki fiyasko ne de bu sendikaları elinde tutan bürokrasinin çürümesi bu sendikaları yok saymamız için yeterli değildir. Tepe noktalarındaki yozlaşmışlığa rağmen tabanda mücadeleye dönük unsurların halen var olduğu unutulmamalıdır. Bu sendikalarda mevcut statükoları parçalamak için tabandaki mevcut yönetim anlayışlarından hoşnutsuz unsurların bağımsız bir inisiyatif geliştirmesine ve elbette sınıf mücadelesinin itici gücüne ihtiyaç var. Bu tarz gericilik dönemlerinde sendikal bürokrasiyi aşabilmenin kestirme bir yolu yok!

1 Mayıs'ta yaşananlar bize mevcut sendikal bürokrasilerin, emekçilere yönecek kapsamlı saldırılara karşı etkili bir mücadele yürütmekten aciz olduğunu da gösterdi. İlk barikatta geri adım atıp, taşıdığı kitleyi devlet şiddetiyle baş başa bırakanlara sınıf mücadelesinin hiç bir dönemecinde güvenilmeyeceği açık. Bu mevcut sınıf mücadelesi açısından önemli bir soruna işaret ediyor.

SEP Sosyalist Emekçiler Partisi

sep.org.tr 0538 669 1917 f t i sepmedy a septv